

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.

Редакторъ: Георги Кръзовъ. Издание на вестникъ на жената — София, ул. Лега, 33.

Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9. IX. 1936 год.

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лега, 33, пощ. чек. с/ка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязват само — за „Славейче“

ГОДИНА ПЪРВА

БРОЙ 6

ФЕВРУАРИЙ 1937

ВЕСТНИКЪ „СЛАВЕЙЧЕ“ до сега е получилъ въ последователенъ редъ ценното сътрудничество на следнитъ наши писатели, общественици и художници: Т. Г. Влайковъ, Дора Габе, Константинъ Н. Петкановъ, Ив. Кириловъ, Стефанъ Станчевъ, Георги Хрусановъ, Борисъ Маковски, Фани Попова-Мугафова, Никола Никитовъ, Георги Русиновъ, Георги Райчевъ, Славчо Красински, Трайко Симеоновъ, Паулина Станчева, Ст. Андрейчинъ, Христина Стоянова, Чичко Данчо, Анна Цанова, Иванъ Михайловъ, Елинъ Пелинъ, Добри Немировъ, Иор. Стубелъ, Ценко Цветановъ, Д-ръ Н. Станчевъ, Радка Станимирова, Ненчо Савовъ, Славчо Ангеловъ, Теодосий Анастасовъ, Димитъръ Огняновъ, Лука Тодоровъ, Ангелъ Каралийчевъ, Николай Розалиевъ, Д-ръ Авр. Ив. Рапонски, Владимиръ Русалиевъ, Панчо Михайловъ, Жени Божилова Патева, Здравко Митовски, Ас. Калояновъ, Веса Паспалеева, Гр. Угаровъ, В. Лазаревичъ, Наумъ х. Младеновъ, Д. Друмевъ, Г. Атанасовъ, Ил. Бешковъ, Методи Кисимовъ, и др.

А. С. ПУШКИНЪ

Пушкинъ като дете

На 11 февруарий т. г. се навършиха 100 години отъ смър-

тъта на най-големия руски поетъ Александъръ Сергеевичъ Пушкинъ. Той загина при единъ дуелъ на 38 годишна възраст, като остави огромно литературно дѣло. Пушкинъ е гордостъ за руската литература, затова сега съ такава тържественостъ се празнува 100 годишнината му по цѣлата руска земя и по цѣлия свѣтъ.

Пушкинъ е започналъ да пише още въ детска възраст. Като ученикъ той е участвувалъ въ редактирането на единъ ръкописенъ ученически вестникъ, въ който е писалъ първитъ си стихове. По-късно става най-известниятъ и обичанъ поетъ на Русия.

УКОРИЛЪ ГОСПОДЯ

Единъ пѣтникъ, като се уморилъ, отбилъ се да си почине подъ едно джбово дърво. Било по това време, когато имало жължди и тикви. И се случило така, че джбовото дърво било до мѣсто, за сѣто съ тикви.

Като си почивалъ така пѣтникътъ, разсѣблѣченъ и гологлавъ, и като гледалъ голѣмото джбово дърво съ малки жължди, а слабитѣ и тънки лѣстари на тиквата съ такива голѣми тикви, рекълъ си:

— Не е направилъ Господъ умно, като далъ таково голѣмо дърво да ражда малки плодове, а такива слаби лѣстари да раждатъ такива голѣми тикви.

Въ това време подухналъ вѣтеръ и върху главата на пѣтника падналъ жълждъ и го ударилъ. Заболѣло пѣтника отъ това ударяне и той казалъ:

— Добре, че жълждътъ не бѣше голѣмъ като тиква, — щѣше да ме убие.

Ст. Андрейчинъ

Добри Немировъ

ДИНЯ, ХЛѢБЪ И СИРЕНЕ

Една сутрина се случи следното нѣщо:

— Ставай, Дочко! — извика нѣкой надъ леглото ми. Разбрахъ, че искатъ да ме събудятъ. И васъ сж будили сутрина, та добре знаете, става ли му се на човѣкъ, следъ като миналия денъ е игралъ до капване съ другари отъ махалата. Но когато отворихъ очи и видѣхъ лицето на баща си, скокчихъ изведнѣжъ. Още вечерята, татко бѣше решилъ утре въ зори да иде на клиницата да купи прѣсно месо за обѣдъ. За да не бжде самъ, той поиска и азъ да го придружа. Съ радостъ се съгласихъ.

И ето сега той станалъ още въ тъмно, побърза да ме подсѣти. Азъ се надигнахъ, протѣгнахъ се два пѣти и скокчихъ на крака. Не усѣтихъ кога се измихъ и облѣкохъ.

Още не бѣше се разсъмнало, когато потеглихме съ татко къмъ полето. Клиницата се намираще на два километра вѣнъ отъ града — между бостанитѣ и тухлената фабрика.

Ние вървимъ изъ пѣтя и мълчимъ. Отъ дветѣ страни на пѣтя се простиратъ обширни ливади, които отиватъ къмъ хоризонта, за да се допратъ до небето и да му прошепнатъ нѣщо. На около дрезгавинната бавно изтънява и пѣтятъ предъ насъ става по-дългъ и по-свѣтълъ. Сутриненъ хладъ се носи отъ всички страни. Азъ гледамъ на около и въ полусвѣтлината виждамъ какъ потрепнуватъ бурени и храсти, подухвани отъ хладния сутринникъ.

Недалечъ предъ насъ нѣщо тъмнѣе.

— Какво е туй? — попитахъ.

— Бостани. Тукъ ще напра-

ПТИЧЕ

отъ А. С. Пушкинъ

Птиченцето трудъ не знае,
нищо грижи, както ний,
сѣ е весело, не хае,
гнѣздото си лесно вий.

Нощемъ въ клонитѣ се сгуша,
утромъ, слѣнце като изгрѣй,
то гласа на Бога слуша,
трепне криле и запѣй.

Мине пролѣтъ разцвѣтѣла,
минатъ лѣтни марани,
дойде есенъ, дѣждъ и хала,
падне снѣгъ по равнини.

Всѣки трѣпне и се свива,
птиче презъ море лети,
въ топлий край си отпочива,
доръ се пакъ запролѣти!

Превелъ Ив. Вазовъ

ЕЛЕНЪ

Басня отъ Л. Н. Толстой

Веднажъ единъ еленъ отишелъ при рѣката да се напие. Като се навелъ видѣлъ въ рѣката себе си и почналъ да се радва на рогата си, че били голѣми и разклонени, па погледналъ и краката си и си казалъ:

— Само краката ми не ги бива, слаби сж.

Изведнажъ изкокнулъ единъ лѣвъ и се хвърлил вързъ елена. Еленътъ се спусналъ да бѣга по равното поле. Той изменилъ полето, а като навлѣзълъ въ гората, заплѣлъ рогата си въ клонитѣ, и лѣвътъ го хваналъ.

— Ей че съмъ глупавъ! За които мислѣхъ, че сж слаби и лоши, тѣ ме спасиха, а на които се радвахъ, отъ тѣхъ загинахъ.

МАЛЪКЪ СЪЧКО, НЕ СЪРДИ МЕ!

Малъкъ Съчко, не сърди ме! Омръзна ми вече играта
Малъкъ Съчко, разбери ме: по парзалки съсъ шейната.

Недей праща студъ и хали Ииска ми се да потичамъ
и снѣжинки на парцали. и на слѣнчице препичамъ...

Слушатъ ми се птичи пѣсни,
тѣй омайни и чудесни!

Малъкъ Съчко, разбери ме,
Малъкъ Съчко, не сърди ме!

Радка Станимирова

вимъ закуска. Азъ нося въ чантата хлѣбъ и сирене. Ще нарѣжемъ и една прѣсна диня и ще се нахранимъ богато.

Наистина, ние направихме една такава закуска, която ще бжде запомнена презъ цѣлъ животъ. Бѣше се разсъмнало. Влѣзохме въ бостана и седнахме подъ високия чардакъ на пазача. Обширнитѣ бостани бѣха пълни съ дини. Натъркаляни по земята, окичени съ широки зелени листа, тѣ чакаха първитѣ лжчи на слѣнцето, за да взематъ отъ него още малко свѣтлина и топлина.

Седнахме, а малко следъ това отъ чардака слѣзе тънъкъ, високъ човѣкъ, съ сухо, но здраво и изпечено отъ слѣнцето лице. Той размѣни нѣколко думи съ татко и следъ малко влѣзе въ бостана между динитѣ. Слѣнцето вече се показа на хоризонта. То бѣше цѣло ухилено, сякашъ се връщаше отъ нѣкаква веселба.

— Поемай, дишай въздухъ! — ме подкани татко. — Ти знаешъ само прахоляка и мизимитѣ. А тукъ е чисто, свѣтло, хубаво...

Наистина, какъ леко се дишаше! Въздухътъ бѣше чистъ, прозраченъ, свѣтълъ, изпълненъ съ мирисъ отъ сѣно, отъ зрѣщи бурени.

Пазачътъ донесе една голѣма диня. Татко посла една кърпичка на тревага, сложи тамъ хлѣба и сиренето и нарѣза динята. Тя бѣше червена като кръвъ и толкова прѣсна, че отваряше пѣтъ на ножа като цѣпѣше сама предъ острието.

Хлѣбъ, сирене и диня! Може би сте яли хлѣбъ, сирене и диня, но направете една такава закуска въ бостанъ и то съ такава диня, каквато ядохме ние съ татко. Тогава ще видите, че нѣма нищо по-щедро отъ божията земя. Тя ражда хлѣба, тя отглежда овци и крави, за да добиваме хубаво мазно си-

рене, тя се погрижва да даде на хората сладки плодове — единъ отъ другъ по-вкусни пароматни, по-зрѣли...

— Хей, Дочко, — съ весела загриженостъ казва татко. — Ти ядешъ като гладенъ бе!

— Толкова ми се яде, татко, че цѣлия бостанъ бихъ изялъ, ако стомахътъ ми бѣше хе, като оная кошара.

— Безъ да е като кошара — ти изгѣлта половина хлѣбъ. Добре, че взехъ повечко сирене.

Татко ме закачаше за моето лакомство, а не виждаше себе си. Той сжщо като мене здраво дѣвчеше и обрѣщаше хапкитѣ.

— О, дано не се свѣрши храната, — мислѣхъ азъ, като продължавахъ да омитавамъ всичко, което ми попаднѣше подъ рѣжа. Струваше ми се, че до другата сутрина да ямъ, пакъ не щѣхъ да се нахраня.

Но татко погледна часовника си и рече:

— Да не се бавимъ повече,